

bringende Gænge, end netop den nuværende Regjering. Naar jeg skal begrunde dette, vil jeg kun henvise til, at i det Dieblit den nuværende Regjering blot har Willie til at gjøre det, har den ogsaa ubetinget Evne dertil. Vi have ikke haft nogen Regjering, der med Hensyn til indre Sammenhold og Indflydelse paa andre Steder end i dette Thing har været stærkere, dygtigere og mere stiftet til at føre vort Land fremad end netop den nuværende Regjering. Jeg kan ikke i dette Dieblit paapege Midlerne dertil — og det foreligger jo heller ikke her —, men jeg tør sige, at det afgang og afhænger endnu af den nuværende Regjering, om den vil benytte denne sin personlige Fortrinlighed og de store Fordele, som følge med Situationen, til at løse den overordentlig uheldige Tilstand, den uhyggelige politiske Knude, der saa at sige forkludrer alle Forhold herhjemme, og til at bringe Forholdene i den rette Gænge, idet den da naturligvis maa indrømme dette Thing den det i Folge Forsatningen tilkommende Berettigelse. Regjeringen er fuldstændig i Stand til at gjøre dette. Jeg fremhæver udtryffeligt dette, fordi jeg overfor den forrige Regjering var fuldstændig overbevist om, at den ikke var i Stand til at gjøre det, selv om den havde villet, men hvis den den nuværende Regjering overhovedet mangler Noget for at kunne gjøre det — hvad jeg ikke veed, om den gjør — kan det kun være Willien, thi Evnen mangler den decideret ikke. Fra vor Side mangler Willien ikke, og det kommer altsaa i dette Dieblit kun an paa Regjeringen; men naar nu saa er, vil jeg tilstaa, at det har bedrøvet og stuffet mig og nedslaaet mine Forhaabninger at høre de Udtalelser, som hidtil ere fremkomne fra Regjeringens Side. Det synes mig nemlig deraf at fremgaa, at Regjeringen i det Mindste ikke for Dieblittet vil benytte sin Overlegenhed til at bringe os ud af denne, jeg tør ikke sige forfatningsstridige Tilstand, thi deri ligger paa en Maade en Anklage, men i alt Fald denne ikke med Forsatningen stemmende Tilstand, hvori vi nu leve. Det synes mig ikke, at Regjeringen vil dette, men jeg for mit Vedkommende vil dog ikke rette nogen Bebreidelse imod den; paa ingen Maade, det salder mig slet ikke ind. Overhovedet er det ikke min Sag at gjøre Opposition imod den bestaaende Regjering. Det vilde være en stor Misforstaelse, om Nogen vilde tro det, thi det er ikke i fjerneste Maade min Hensigt; men det følger jo af sig selv, at man er nødsaget til at have sine Anskuelser og sin Overbevisning. Jeg siger derfor, at jeg ikke paa nogen Maade anklager eller bebrejder Regjeringen, at den ikke — i det Mindste ikke til Dato — har benyttet sig af Stillingen; jeg vil tværtimod sige, at jeg tror, der kan være Forhold, som vi ikke her forstaa at bedømme, og som gjøre det umuligt for Regjeringen at benytte sin Stilling. Det kan

være, at Regjeringen gjør rettere i først at tage — for at sige det rent ud — en Oplysning, for derved at faae rent Bord, frie Hænder og en anden Situation. Jaar Regjeringen da Flertallet, er Sagen jo løst af sig selv, og daa den et Mindretal, som er endnu mindre end det nuværende Mindretal, formoder jeg ogsaa, at Sagen er løst af sig selv, thi jeg er da overbevist om, at Regjeringen med den praktiske Dygtighed, den har, og som vi kjende — Regjeringens Medlemmer ere jo ikke nye; vi kjende dem jo, — vil tage Sagen i sin Haand og virke sammen med dem, der ønske at bringe den ind i et andet Spor. Skjøndt jeg som sagt altsaa ikke vil angribe Regjeringen, fordi den maaste foretrækker først at høre Befolkningens Røst i denne Sag, indrømmer jeg dog, at jeg vilde beklage, om Regjeringen vilde gjøre dette, thi jeg er saa fuldstændig overbevist om, hvorledes Befolkningens Røst vil komme til at lyde, at jeg tror, vi kun spille Tid derved, og at vi da maaste atter om nogle Maanedre ville komme til at gaa og vente, inden vi kunne faae tilveiebragt Noget, som vi, hvis Regjeringen strax havde benyttet sin Evne til at klare Stillingen, allerede kunde have tilveiebragt i dette Dieblit. I alt Fald — og det beder jeg erindret, thi det slaar jeg fast — er det Regjeringens Willie, som det afhænger af, naar ikke blot denne Sag, men ogsaa alle mulige andre Sager skulle kunne løses.

N. P. Jensen: Det havde ikke været min Hensigt at tage Ordet under denne Forhandling; thi jeg tror, at mit Standpunkt er saa nøie kjendt af de Herrer, at Enhver vistnok veed, hvad jeg anser for det Bedste med Hensyn til Befæstningsvæsenet. Naar jeg ikke desto mindre tager Ordet, er det, fordi man, trods det, at jeg ikke har ønsket at deltage i denne Debat, har været saa venlig at vrage mig ind deri, ja man har endog ved at citere af Forhandlingen igaar bragt mine Udtalelser i Forbindelse med Kjøbenhavns Befæstning, uagtet jeg ikke med et eneste Ord har omtalt denne Sag igaar. Naar jeg idag ikke har fundet mig foranlediget til at udtale mig om Kjøbenhavns Befæstning, da er det, fordi jeg ganske rolig kunde tie, eftersom Regjeringen har paataget sig Ueiligheden af at føre Forsvaret for Kjøbenhavns Befæstning, og den har gjort det meget stærkere, end jeg maaste vilde have gjort. Men det undrer mig, at Regjeringen efter de stærke Promisser ikke er kommen til en anden Konklusion; thi naar man tillægger Kjøbenhavns Befæstning saa stor Betydning, burde vistnok Forlangendet om Bevilling til Kjøbenhavns Befæstning været rykket op i første Række og ikke sat i anden. Jeg skal derfor søge, saa meget det er mig muligt, at udbgaa at komme ind paa Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning og nøies med at fremsætte enkelte Bemærkninger lige overfor